

Előfizetési feltételek.

Egész évre 5 ft — kr.
Félévre 2 ft 50 kr.
Helyi előfizetők, köz-
segi szervek és tanítók
része egész évre 3 ft.
Halmérok és kormárok
része az „Halmérok
Közlönyével együtt
egész évre 4 ft.

Az előfizetéseket
postautalvánnyal
eszközöndök.

Egyes számok 10 kr-ival
kaphatók a kiadóhiv.

GÖMÖR

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS VEGYES TARTALMU HETILAP.

A GÖMÖRMEGYEI GAZDASÁGI EGYESÜLET

H I V A T A L O S K Ö Z L Ö N Y E .

Kéziratok a szerkesztőséghez Kossuth-utca 19. sz. ház
(Lem.) küldendők. — Kéziratok vissza nem adtnak.
Felelős szerkesztő: Dr. SZELESS ÖDÖN.

Megjelenik hetenkint egyszer,

— VASÁRNAP. —

A hirdetések, előfizetések, reklamációk:
a kiadóhivatalba (Deák-Ferencz u. 11. sz. alá) intézendők
Laptulajdonos: DRASKÓCZY LÁSZLÓ.

Lapunk számára hirdetéseket elfogad a Reuter ügynökség és a Magy. Távir. Iroda hirdetési irodája Budapest, Granátos-utca 1 szám.

December 25.

E nap ünnepet jelent előttünk, örömnepet, mert Jézus születésének emlékeztelére szentelt nap ez! A ker. világ, ama hálaadó éneket zengi ezen, melyet amaz örök titku éjszakán hirdettek az angyalok a pásztoroknak: «Dicsőség a magasságos menyekben az Istennek! és a földön békeség, és az emberekhez jóakarát!» Közledtéré öröm és lelkesedés szállja meg az emberi szívet, mert érzi, hogy Jézus születése fordulópontot képezett az emberiség történetében, mert tudja, hogy ő vetette meg alapját az új erkölcsi világrendnek a szeretet új parancsolatja által. Tehát új ég és új föld lett az ő megjelenésével! S a bethlehemi jászol, melyben az emberi nem megváltója született, határponttá lett a múlt és jövő, az obscurantizmus és a világosság országa között! Ama csillag pedig, mely keleten megjelent, mely a tudomány embe-
reit a keleti hölcséket a Dávid városába Bethlehembe vezette, a tudás táj mezejére vetette szokatlan fényét, s a sóvárgó emberi szem elől nem lett elrejtve többé, még a magasságos menyekben lakozó Istennek megismerés-re irányuló törekvése sem! Ő mondotta: «Legyetek tökéletesek, mint a ti mennyei atyátok tökéletesek!» s ezzel ki jelentette az életcélt is, melyre minden embernek törekedni kell, ki a Jézus Krisztus nevé-
ről hívatta s mondja magától igaz keresztény-
nek lenni.

Valóban, ha lelki szemeink elé kép-

zeljük őt a legszentebbet, a légmagasztosab-
bat, ha nézzük az emberiség javát célzó
működését, — nem tudjuk melyiket csodáljuk, melyiket dicsőítsük inkább, azt a Krisztust-e, kit a vallás mysteriuma örzött meg számunkra, vagy azon isteni embert-e, kit a történelem kritikája mint utólré-
hetlent mutat fel előttünk mind e mai napig? Hiszen ugy a hit dolgában, mint a társadalmi téren oly örök érdemeket szerzett, és oly elévülhetetlen emléket biztosított ő magának, hogy az isteni tanítót, a nagy eszmék önzellen munkását a történelmi alak-
tól különválasztani nem lehet, eszméi közül pedig egyiket a másiknál kisebbnek mon-
dani, vagy közülök bármelyiket is hasz-
navehetetlennek állítani, talán elvetni, meggon-
dolatlanság esztelenség volna! Amott osto-
rozva a farizeusi tant, a törvényekhez való merev ragaszkodást szól a lelkiismereti sza-
badságról, — emitt kiméltlenül dorgálva azokat, kik egynémely dolgokban felfuval-
kodottak, hirdeti az egyenlőség, testvériség
szent eszméit, de ezen munkássága között azért sohasem téveszti szemé elől, hogy az ismeretekben gyermekeknek szól s végtelen szeretetének áldó melegt árasztja az emberi szívekre, hogy a jó termő talajba elhintett mag, biztos gyökeret verhessen s a gyümölcs, melyet hozni fog, méltó legyen a mag elve-
tőjéhez.

S azóta századok multak el, egyik nemzet, a másiknak adott helyet, egyik nép a másik népnek sírhalmán lobogtatta meg győzelmét zászlóját! Az idő pedig haladt tovább . . . tovább . . . Most gyász-

szal borítva be a földet, majd jsmét örömet hirdetve a föld lakóinak. Aztán jöttek évek, jöttek századok, melyekben a magnak áldó melegt, éltető sugárait, sötét, vészterhes felhők takarták el, melyek az emberi szívekbe elhintett magot növéseben akadályozták, fejlődésében megátolák, de végképpen még sem semmisíthették meg Mert miként a sötét helyze elzárt növény, mely növekedtében mindig azon hely felé törekszik, hol a nap világának sugarai behatolhatnak, ugy emelkedett a magasba s tört magának utat amaz álláthatatlan fellegeken keresztül, az emberi szellem is s a népek és nemzetek ajakán ismét megzendült a hálaadó ének. «Dicsőség a magasságos menyekben Istennek!» a Jézus által hirdetett igazságok ugy egyházi mint társadalmi téren a szabad fejlődésnek megdönthetetlen alapjává lettek, az emberiség pedig ez által egy bizonyos időre elrejtett örökségének ismét jogos bir-
tokosa, szabados ura lón

Az évek azonban továbbra is, mint röpke pillanatot suhantak el az emberiség felett, az idő pedig ezután is haladt a maga után tovább . . . tovább . . .! Oh, de amit századok mulasztottak el, ez a kor bőven helyre hozta azt! Az ismert világ-
nak művelt népei egymásután tarták fel kapuikat a szabad szellem, a felvilágosodás létrejogosultságát követelő tanai előtt s ott a hol varázserejű igéit hallatni kezdé minden helyen fényes győzelmet aratni.

E hazában is régóta él a vágy, lélek emelő igéit hallani. Évek óta foly a küzde-

TÁRCZA.

ÖRVÉNY SZELEN.

— Életkép. —

Idegenből átdolgozta Borsody Béla

Egyszerre két puha kar által érzé átölelve magát. Mosolyogva, könnyeit elfojtva simult Emilia, a kedves Emilia, a szeretett ferjhez, s hajta fejét annak zibáló keblére, míg kezét kezébe szorítva, nyájas, vigasztaló szavakkal suttogá:

Béla! édes Bélám! erősítsd meg magad! üzd el azokat a sötét rémképeket. Ami megtörtént, megtörtént; fájdalmas, nagyon fájdalmas az, de gondold meg, pusztá bankódással, töprenkedéssel jóvá nem tehetjük, sőt növezzük a bajt. — Igyekezünk inkább békén, bizalommal, tűrni mit a sors reánk mért, s kölcsönös erővel enyhíteni a csapást. Meglásd, az erőnek csoda hatása van, — végkép elcsüggedni nem fér-
hez illő.

— Hogyan?! kiáltott fel örömtől meglepetve Ivánday, — te tehát nem haragszol rám? nem vádolsz? nem teszed szemrehányást könnyelműségemért, mellyel benneteket magammal együtt szerecsélténné tettelek?

— Szerencsétlenné?! óh hagyd e kemény szót. — Miért e tulzás?! Végre is mi az amit veszítünk? vagyon, gazdagság, anyagi jólét? Vagy az oly elviselhetetlen, oly végtelen lesújtó lenne?! Hát nem maradt-e meg, mi mindennél nagyobb,

mi mindent kipótol: szerelmünk, gyermekeink szeretete? nem vagyunk-e ezekkel, szegényen is gazdagok?

Ivánday elérzékenyedve, szinte könnyekig meghatva, tekintett nejeire. — Oh, e vigasztaló szavakban, valóban egy angyal szólt hozzá, nyújtott neki reményt. — Hanem e remény csak pillanatig tartott; a kétség újra erőt vett gondolataira, leverve monda, mintegy önmagával küzdve:

— Emilia! édes jó angyalom! te nem tudsz még mindent, kisebbnek látod a veszélyt, mint a minő. Összes ingatlanunk, ingóságunk kockán. Nekünk mindenünket elkell adni, áruba bocsátni, bármi áron, hogy hitelezőinket kielégíthessük. Fogatunkat, összes butorainkat pénzzé tenni, cseledecségünket elbocsátani.

— Nos aztán?! Istennek hála egészségesek vagyunk mindketten. — Nem lesz fogatunk? sem cseledecségünk? — Mi van abban oly nagy?! — Járni fogunk gyalog, — kiszolgáljuk magunk magunkat.

Ivánday keserűn mosolygott.

— Emilia! Emilia! — monda, — te még sem értesz engem! könnyebbnek gondolva, kevéssébb látod a jövőt sötét színben. Pedig ha valakit oly állásba helyeztet a sors, mint bennünket, kétszeresen fájó, — hidd meg — a lemondás, kétszeresen érzékeny lelkünk, minden csapás iránt. Hiba talán, — lehet; tulságos gyengeség; megengedem, — de velünk született, önkéntelen, amit egy pillanat meg nem változ-
tathat, át nem alakíthat. — Lemondani egyszerre, váratlan, mindenről, — nélkülözni sokszor a

Hirdetések.

□ centimetenként 2 kr.,
többszöriért 1 1/2 kr. fize-
tendő. Bélyegdíj minden
egyes beiktatásért 30 kr.

A NYILTTÉRBEŒ

minden 3 hasábos gar-
mond sor díja 15 kr.
Hirdetőirodák, előfizetők
vagy gyakori hirdetők
tetemes díjkevezmény-
ben részesülnek.

lem, úgy létezősultsága elismertessék. — S ime most a midőn e: redéves ünnepélyét készül megülni nemzetünk, most annak elő-estéjén, miként ama szent hajdanban zendül meg ezrek ajakán a hálaadó ének: »Dicsőség a magasságos menynekben Istennek», mert a hit dolgában a lelkiismereti szabadság, a társadalmi téren a szabadság szent eszméje elfogadva lőn.

Oh hát nem öröm és lelkesedés szállja-e meg szívünket, látván a valót, oh nem így kiálthatunk-e fel mi is: »Hozsánna áldott a ki jött az Urnak nevében!»

Mondjátok, nem ez a nemzet boldog Karácsonya?!

x. y.

Restauratio.

Olyen régi ez a kifejezés, a milyen régi a vármegye, sokat mondó szó, mert egy egész alkotmányos rendszer magvat lehet benne feltalálni.

A történelm e szónak a kapcsán végig futhat a századok hosszú során, s az Árpádok nemzeti dinasztijának sírjához, az ősi nemzeti dinasztia czimer fordításához juthat el, s ott látja a Szent-István által megteremtett, az Árpádok alatt kifejlődött várszerkezetből mint egy rozsdát ifju oltványát kivirítani. Ez az első rózsaszál volt az első megyei restauratio.

Viritásának pontos ideje elvész az elmúlt századok ködfátyolába, csak úgy »körülbelül» tudja megmondani a historikus, mikor is volt az a szép idő, midőn a tekintetes karok és rendek, a magyar »una eademque nobilitas» vagyis az egyenlő jogu, egyenlő rendű magyar nemesség, mint nemzetet alkotó test a korona, a legfőbb kormányhatalmak a főurak tulsulya, az oligariák önkénye ellen saját alkotmányos jog és biztonsága megóvására a vármegyében politikai testté szervezkedett, s politikai hatalmának kifolyásaként megalkotta saját választása szerint a megyei önkormányzati szervezetet, s e szervezetnek életelt adott az első restauratio által.

Azóta századok századok nyomán buktak el az enyészet végtelenségébe, történelmi emlékeket hagyva fenn egyedül az utókornak, meghagyva egyuttal nem egy intézményt, mint a multban gyökeredző szervezet gyümölcsét, vagy vén törzsű lombos tölgyét.

Ilyen a multban gyökeredző törzsével, ágjaival, lombjaival a jelenben is élő szervezet a vármegye is, s midőn restauratio idejét éli, nem önkénytelen szárnyal-e a lélek az első hajtástól, az első restautiótól

— Ugy? Nos ha igen, annál kevésbb fájhat a lemondás. Oly barátokat nélkülözni, kiket csak a külsőség, fény, pompa, gazdagság csatol hozzánk s a legelső véletlen csapásra, készek elfordulni, magunkra hagyni, éppen nem lehet ott a keserűségre, fájdalmas panaszra. Téged, s gyermekeinket birva részemről örömet lemondok, ily barátságrol.

— Ivánday habozott, neje e szilárdsága, férfias erélye és hidegvére, szinte zavarba hozta nem tudta mint folytassa, mit mondjon még.

— Oh Emilia! Emilia! érts meg végre, édes jó angyalom! nem annyira a jelen, nem külső jóllétünk, fényes társadalmi állásunk, elvesztése, — sokkal inkább a jövő bánt, a jövő aggaszt engem. — Ismétljem-e annyiszor: vagyonnunk elvesztve, elveszítünk mindent a legutolsó, koldusokként állunk, egy élettől szemben. — Egy Ivánday, és koldus. — Oh Emiliám! Felbírod-e fogni ez iszonyu szót, egész nagyságában?!

(Vége köv.)

KARÁCSONYI ESTÉRE.

Angyalok serege, ékes csillag fénye
Hirdették a Jézus eljöttét a földre;
Betlehem városa istállója felett
Kegelelmre nyitlak meg a magas egek.

A drága jászolhoz pásztorok menének,
Dicsőítésére a Szűz gyermekének,
Kit az Atya küldött világ váltáságra,
Pásztor embereknak szabadítására!

a mostanihoz, midőn a levegőben él, mint egy alkotó atom a tudat, hogy ez a pillanat történelmi esemény is volt, mert lehet, hogy az utolsó volt.

És bármit is hozzon a jövő, ha egyszer mégis ténynyé válnék az az atom, akkor Gömörvármegye mindenesetre méltón fejezte be a restauratiók történelmi hosszú ciklusát, Gömörvármegye önmagához méltó emléket emelt.

És ez az emlék az egyhangú választás, a vármegye közönségének példás egyetértése, az alkotmányos felfogásnak egyedül helyes és tiszta interpretációja, hogy a restauratio hivatása a megüresedett helyeket beöltöteni, a bizalmat veszteni, a gyengének bizonyítani, a törvényt, tisztességet és becsületet legszigorubb kívánalmainak meg nem felelő elemeket ujjakkal, megfelelőekkel pótolni, nem pedig személy válogatás, osztály vagy pártpolitikai érdekek követése!

És ép azért, mert Gömörvármegye ilyen alkotmányos felfogásnak hódolt, ép azért, mert tisztikara az elmúlt évek során becsületet, bizalmat, tisztelést vívott ki, mert megerősödött minden a adat ellen, mert a legszigorubb mértéket is kiállotta, ezek a tényezők eredményezték, hogy a választás napja lélekemelő ünnepé lett.

De igazságtalanok lennénk, ha az egész keretből ki nem emelnénk Hámos László főispán jó és nemes lelkületét, szívét alkotmányos érzületét, a melylyel a béke s nyugalom fenntartásáról tekintélyét és befolyását latba vetette! Nem a hatalom kényszer eszközei, hanem az igazságszeretet, méltányosság eszményi jelszavai vezetik, azt mondhatjuk, illetik lelkét, s ennek folyamánaként tettei lesznek ékesszólásnál maradandóbb emlékei.

De igazságtalanok volnánk, ha a vármegye intező összes férfait nem az elismerés szavaival halmoznánk, mert kitudtak egyenliten sok ellentétet, igazságtalanok lennénk, ha elismeréssel nem adoznánk sok nemes ambíciónak, a mely a béke és nyugalom érdekében tisztos önmérsékletet tanusított!

Igy lett december 19-ike a béke és engesztelődés ünnepe és egy, — me t fejlődünk kell — szebb és jobb jövő kezdete!

Adja Isten, hogy úgy legyen!

Magáról a tisztújító közgyűléséről a következő tudósítást közöljük:

A megyebizottsági tagok majdnem teljes számban jelentek meg. A közgyűlési terem szorongásig telt meg, a karzatot válogatott hölgy közönség tartotta megszállva. Minden oldalról

Oh te csodás éjfé! Oh te dicső emlék!
E napot, ez éjket kell, hogy megszenteljük
Világ végeztet mind a hívő népek,
Gazdagok, szegények, — ifiak és vének!

Kint a fagyos szél a havas fákat rázza,
Leszállott már az éj sűrű, sötét szárnya;
Hé borít be mindent: mezőt, falut, várost, —
Kit nem űz a kényszer, odakint nem jár most...

Karácsonyfa ragyog a meleg szobába,
Ajándékot hozott a kis Jézus rája;
Ott örül körötte apa, anya, gyermek,
Mindem oly tetszős ott a szívnek, a szemnek!

Majd ha közeledik ama titkos óra,
Zendül a harangzó a hívogatóra:
Megtellik az utca áhírtos néppel,
Órega és ifja templom felé lépdel.

Oly szép ma a templom! Ugy ragyog ott minden
Mint az édes öröm benn az igaz szívben!
Száll a tömjén füstje az Ur oltárára,
S felhangzik a hívők zangó glóriája:

Az örök istennek dicsőség; dicséret,
Aki megengedte érnünk ezt az éjket,
Mely világosságot hozott a világra:
Ebből származott a népek szabadsága!

élénk érdeklődés mutatkozott, bár mindeki tudta, hogy a választás változásokat alig fog eredményezni, mintha az embereket az vonzotta volna, hogy a közgyűlésen bizonyára ünnepélyes nyilatkozatok fognak történni, hogy az ünnepélyesség a viszonyok gyors haladása alatt történelmi eseménynyé is nőheti ki magát!

A hangulat a teremben emelkedett volt, midőn Hámos László főispán fényes díszmagyarban gyémántos, drágaköves kocsagtollas kalppal belépett.

Zugó éljenzés fogadta, igazi őszinte kitörése a rokonszenvnek.

Mély, szokatlan csend, némaság szállta meg a termet, a legkisebb zaj sem zavarta meg, midőn Hámos László főispán a közgyűlést felvívta.

A főispán először is utalt a tényre, hogy a mai napra a közgyűlés egyedüli tárgyának az általános tisztújítás lett kitéve. E fontos és ünnepélyes eseményhez a közgyűlést azon biztos tudatban nyitja meg, hogy a vármegye közönsége ragaszkodni fog ez uttal is ősmert ősi erényéhez, a melylyel fogva mindig és mindenben a haza és vármegye, a közügy javát, szent érdekeit fogják szemmel tartani, ilyen szempont által vezéreltetve fogják a tisztújítást megejteni s úgy a választásnál, mint a tárgyalásoknál a szokott tárgyilagosságot megőrizni. Ezzel a tudattal üdvözli a nagy számban megjelent bizottsági tagokat, s ezzel a közgyűlést megnyitja.

A zugó éljenzés lecsillapulta után nagy figyelem között állt fel Bornemisza László alispán, s az ékesszólás minden erejével, szép és emelkedett beszédben bocsátotta a vármegye rendelkezésére saját és tisztársai mondatumát.

Bornemisza László alispán utal arra, hogy a vármegyei tisztikar mandátuma a törvény értelmében lejárt, és ezen alkalommal a vármegye közönsége legszebb jogát gyakorolhatja annak megbírása által, hogy a tisztviselői kar mikép végezte kötelességét, mikép töltötte be tisztét. Bár a bírálat így a közgyűlés joga, — de él az öntudat azon jogával, hogy a becsülettel és tisztességgel állta meg helyét. Ezután átadja a főispán kezébe a vármegyei pecsétet, mint a hivatalos hatalom és az önkormányzat szabadságának jelképét, és teszi ezt azon tudatban, hogy a pecsétet ép oly mocsektanul tisztán adja vissza, mint azt átvette. Egyuttal ékes szavakban fejezi ki köszönetét a vármegye közönségének az addig tanusított bizalomért, és a közgyűlés lelkes éljenzései közt kivenul a teremből.

Hámos László főispán ezután felkéri a jegyzőkönyv vitelére Lukács Géza főjegyzőt és Abonyi Pál főügyészt.

Egyuttal megalakítja a kondidationalis bizottságot.

A bizottság a pályázatokat megvizsgálva, a közgyűlési teremben ennek alapján a főispán jeleníti, miszerint az alispáni állásra egyedül Bornemisza László pályázatot, s így őt egyhangulag újból megválasztott alispánnak jeleníti ki.

A közgyűlés élénk éljenzés között Bornemisza László közfelkiáltással újból megválasztotta.

Az alispán azonnal letette a hivatali esküt.

Az eskü letétele után Bornemisza László alispán megtartotta emelkedett szellemű, magvas programbeszédét, a melyet mind untalan éljenzés szakított meg. Az eskü szent fogadalmának elhangzása után első szava a hálás köszönet nyilvánítása. Az a bizalom, hogy harmadszor is reá ruházzák a megye kormányzásának a tisztét, őt egyénileg annyira felemeli, hogy gazdag nyelvünkben sem talál kellő szavakat a a köszönet méltó kifejezésére, és ép azért a legegyszerűbb, legmesterkéletlenebb szavakban fejezi ki hálás köszönetét. Jól tudja, hogy tisztével a legbecesebb önkormányzati jogok vannak összekötve, ép azért fogadja ünnepélyesen, hogy az önkormányzati jogokat meg fogja óvni, tisztet az önkormányzat sörtellen fenntartásával fogja betölteni, kötelességét, úgy mint eddig becsülettel és tisztességgel fogja betölteni. Lelke örül, hogy Gömör megye színejavát látja itt egybegyűlve, a mely tanuja volt az ő működésének akit 21 éves tisztviselői és 3 hó híjan 10 éves alispáni állásában mindig a becsület és önzetlenség vezetett. Ezt megfogja őrizni a jövőben, a hogyan részre hajlatlan végrehajtója akar lenni a törvénynek, vallás, állás, magánérdekre való tekintet nélkül, a gyengék és ügyefogyottaknak oltalmazója leend, a közigazgatásban mindenütt a becsület és kötelesség irányelveinek megvalósítása, a közégi auonomia fenntartása és ellenőrzése lesz továbbra is vezérelve — Kifejti azután még egyebekben is fővonásokban programját, és jelzi ezzel azt az utat, a melyet — mint a multban — ez után is követni fog, hogy a multban irányában tanusított bizalmat a jövőben is kiérdemelje. — Kifejti ezután, hogy a kielégítendő érdekek és a feladatok sokasága gyengévé teszik őt és ő csak úgy felel-

het meg kötelességének, ha tisztársai támogatják, s kéri, hogy oly mértékben támogassák ahogy ő hű marad elveihez.

A zugó éljenek lecsillapulta aztán Szentiványi Árpád szólt fel kifejté, hogy az alkotmányos aera óra sok harcban vett részt, de ilyen szép választást még soha nem tapasztalt. Ő nemcsak a közönségben, de érdemet lát ezért a főispánban is. Más megyékben beviszik a politikai küzdelmet a megyei közgyűlési terembe, ezt Gömörben nem teszik, itt csak azt nézik, hogy a közigazgatás jó legyen, üdvözi az új tisztviselői krt és az Isten áldását kéri reája.

Hevesy Benedek, úgy látja, hogy hajdan dignitás, ma fizetett állás a vármegyei tisztviselői állás, s hogy masutt a tisztviselő a választásoknál hatalmuk kiterjesztését keresik. Ez Gömörben nincs ugyan meg, de azért szükségnek látja, hogy a közigazgatás javitassék, a tisztviselőket tekintélyre állítsák.

Hámos László: A szónokot felbe szakitja, hogy a tekintély helyreállításáról szó sem lehet, mert el nem vesztették.

Elkes eljenzés kísérte a főispán szavait.

Hevesy Benedek ezután ragaszkodik véleményeihez, s a közigazgatás bajait kívánja orvosoltatni és ezzel végzi „dixi et salvavi animam meam!”

Kubinyi Géza üdvözi a tisztikart, és ott fejtegeti, hogy a tisztviselői állásnak ma is van dignitása, de ezt a tisztviselő maga szerzi meg magának. Meg van arról is győződve, hogyha az alkotmány megtámadatnék, a tisztviselő kész lesz azt utolsó csepp vérével is megvédeni. És hogyha régen a dignitás volt a hivatal dísz, ma a munka, a kötelesség és becsület, és ő úgy látja, hogy Gömör megye tisztviselői kara a munkát és becsületet megőrizte mindig. Üdvözölni akarja az alispánt, mint a ki vas marokkal fogja meg a gyepőt, s forduljon a vármegye közönséghez, biztos lehet, hogy erélyes kormányzásában támogatni fogja. — Ő az erélyt Szontagh néhai alispántól tanulta, ki őt férfivá uevelte, kívánja, hogy e férfi emléke legyen példa minden alispánra nevére. Ebben a tudatban üdvözi az alispánt.

Hanvay Zoltán tudományos hosszas beszédében fejtegeti a mai közigazgatás tarthatatlanságát, legyen bami teljes elismeréssel az erők iránt. Követeli a járáások szaporítását, a szolgálati pragmatikát, a kinevezett tisztviselőket, az állami adminisztrációt, mert csak így juthatunk fejlett közigazgatáshoz.

Kubinyi Géza szerint a közigazgatás felett csakis a mai törvényes alapon mondhat a közgyűlés kritikát, ez pedig csak kedvező lehet. Indítványozza, hogy a főispán érdeme, miszerint a választások oly példás módon folytak le, jegyzőkönyvileg megörökíttessék és neki köszönet szavazzassék.

Szívbeli jövő eljen volt a viszhang!

A tisztújítás minden állásra megejtve, az új tisztikar következően alakult: — Főjegyző: Lukács Géza, I. aljegyző: Dr. Fornéth Gyula, II. aljegyző: Diószeghy Zsigmond. III. aljegyző: Komáromy István. Árvaszéki elnökök: Török Balint. Ülnökök: Szakall Vincze, Polgáry Károly és Mariássy László. Árvaszéki jegyző: Szeleczky Árpád. Tiszti főügyész: Abonyi Pál. Tiszti ügyész: Kubinyi Ferencz. Főpénztárnok: Ragályi Géza. Alpénztárnok: Horváth László. Pénztári ellenőr: Pongrácz Pál. Rozsnyói főszolgabíró: Mariássy Barna. Nagyrőcei főszolgabíró: Kuna Aurél. Rimaszombati főszolgabíró: Kubinyi Andor. Rimaszécsi főszolgabíró: Draskóczy László. Tornaljai főszolgabíró: Szontagh Zoltán. Szolgabírák: Tomory Géza, Szentmiklóssy Béla, Mariássy Gyula, Molitörizs Zoltán, Porubszky Imre, Ragályi Kálmán, gróf Almássy Arthur, Gömör Olivér, Osvath Daniel és Nagy Elemer.

Ezután a főispán kinevezte tisztelebeli tiszti főügyésszé: Marton János és Molnár Józsefet. T. b. tiszti ügyésszé: Badinyi Gyulát és dr. Szeless Ödönt. T. b. főszolgabírákká: Tomory Géza, Porubszky Imre, Mariássy Gyula, Almássy Arthur gróf.

T. b. főorvosokká: dr. Löcherer Tamás, dr. Maurer Arthur, dr. Török János, dr. Kalchbrenner Hugó, dr. Pösch Dezső és dr. Guthlon Henrik.

T. b. szbirákká: Pongrácz László és Kossuth József. T. b. árvaszéki elnökké: Szakall Vincze.

T. b. főszámvevő: Zehery László.

Minden választást, illetve kinevezést zajos éljennel fogadták a közgyűlés és elkes hangulatban osztott szét.

Közgyűlés után az új tisztikar a vármegye alispánjánál tiszteletet, hol Lukács Géza mondott mély értelmű, lelkes üdvözlő beszédet, a melyre Bornemisza László öröm, barátság s szeretet hangján válaszolt.

Majd a főispánnál tiszteletet a tisztikar, a hol az alispán fejtekte ki a tisztikar rajongó szeretetét és lelkesedését a jó és nemes szívé, méltányos, igazságos főispán iránt

A főispán meghatottan válaszolt s biztosította az egész tisztikart változatlan jóindulatáról és barátságáról, kikötvé, hogy továbbra is példás buzgalommal teljesítse ki-ki kötelességét

T Á R S A S V A C S O R A.

A választás napjának estéjén társas vacsora volt a »Három-Rózsa« nagytermében. — Részt vettek nagyrészt a központi tisztviselők és családjaik, néhány helybeli és vidéki megyeblizottsági tag, úgy hogy mintegy 70 teríték volt elfoglalva.

A szép és előkelő társaságban megjelent Hámos Lászlóné ő méltósága bájos leányával Mariássy Margit és Ida urhölgyekkel, Bornemisza Lászlóné, Hevesy Bertalané és leánya a nagykedvességű Hevesy Mara Szeleczky Dénesné és bájos leánya Szeleczky Jolan. Marton Jánosné, Hámos Zoltáné, Mariássy Lászlóné, Farkas Matild, Fáy Lenke Szeifer Antalné urhölgyek, mindannyian szépségben ragyogva.

Az izletes menü Gömöri ügyesen állította össze, s a peccenyénél Török János klasszikus szépségű beszédében elmélkedett a régi vármegyéről, az utolsó restaurációról, s aztán éltette a megyei tisztikart.

Bornemisza László ékes szavakban köszöntö meg a bizalmat Majd Mihálik Dezső beszélt a különféle nyomásokról, a melyeknek a köztisztviselő ki van téve Szerinte a felső (kormányhatalmi) és az alsó (a közönségtől eredő) nyomason kívül van egy központi nyomás is, az a melyet a feleség férjére gyakorol és minthogy ezt jótékonyan találja élteti a főispánra kedvező nyomást gyakoroló nejét, Hámos Lászlóné ő méltóságát. A zajos eljenzéssel kísért beszéd általános d. rütséget keltett.

Vacsora után az ifjuság vig tánczra perdült és hajnali órákban oszlott szét a társaság.

H I R E K.

Olvasóinkhoz. Lapunk negyedik évfolyamának utolsó előtti számát nyújtjuk olvasóinknak ebben az esztendőben. Fogadják tőlünk olyan kedvesen, mint a minő örömmel és szeretettel adjuk kezeikbe. Eddigi törekvésünk célja az volt, hogy tőlünk telhetőleg emeljük a vidéki hírlapírodalmat, műveljük zengzetes magyar nyelvünket, megtiszteljük az igaz érdemet, buzgó kodjunk megyei társada munk javáért, szolgáljuk a magyar állam-észmét s tanítsuk szeretni a hazát, melyen kívül nincs számukra hely a nagyvilágban! S ha igyekezetünket nem koronázta is minden siker, higgyék meg önök olvasóink, nem mi rajtunk. hanem azon mult, hogy igen gyakran kétséges viszonyok között kellett harezolnunk. Amde éppen ez mutatja lelki erőnket s önmegtartózással párosult kitartó munkásságunkat; ez mutatja, hogy az élet zugó szélvézei között sem csüggedtünk el pillanatra sem, hanem haladtunk előre azon a rögs úton, melyen kevés virág, de annál több tövis termett számunkra. Hisszük azonban, hogy a jövőben már elismíthatjuk utainkból a göröngyöket, melyek lépteinket egyszer-másor ingadozóvá tették. Bizunk, hogy kitartó munkásságunkkal attörjük a Scyllát és Charybdiest, hogy elmondhassuk magunkról mi is: »akkor fenséges a rendületlen lélek, mikor áthághatatlan akadályokra bukkan s az erőfeletti tusában feltörődik az éni!» — Azért tehát kérjük lapunk pondulatu barátait, ajándékozzanak meg továbbra is bizalmukkal, ne vonják meg tőlünk pártfogásukat, hanem segítsék elő ügyünket, s támogatásnak bennünket szellemileg, erkölcsileg és anyagilag hazáfiakhoz méltólag. Szerény a mícselekvésünk tere, de az önök jóindulatu buzdítása kiszélesítheti azt nem remélt határoki.

A szerkesztőség.

— *Karácsony* a szeretett ünnepe, családok boldogsága. Ezer meg ezer szívből gyúladt ki akkor az öröm tüze. Szülők és gyermekek boldogan állják körül a karácsonyfát s hálát rebegnek a magasságban lakozó égi atyának, ki elküldte angyalait az emberek közé a földre, hogy hirdették mindenféle nagy fenszóval: Ma született a megváltó, aki az ur Krisztus Dávid városában! — A földtekén divő ezerféle vallás közül egyik sem mutat fel szebb, magaszosabb ünnepet a karácsonynál Olyan ünnepe ez a keresztény világnak, melynek bűbajos melegétől épp úgy megnyílik az élet küzdelmeiben kifáradt aggyastán szíve, mint az ártatlan kis gyermeké, s jól esik lélkének vissza varázsolni magát a képzelet szárnyaim abba a felejthetetlen boldog időbe, mikor még ő is repeső örömmel várta a kis Jezus ajándékát. Erről győz meg bennünket a keresztényiség azon misztikus intézkedése is, mely a karácsony előtti napokban örömteli apróságokkal, mese-szép csece-becséssel hinti be piaczaikat s díszíti fel üzleti kirakataikat. A

legfázultabb kebel sem fagódhatja meg ilyenkor magát, hogy — ha bár pillanatra is — meg ne tekintse a gyermekvilág számára készült karácsonyi ajándékok dus halmazát, s ne vegyen belőlük egyet-mást szereteteinek. Ne is fossza meg egy családapá se kis gyermekeit a legszébb ünnepe örömeitől, hanem vigye el nekik a kis Jezus ajándékát, hogy erősödjének ezáltal hitben reményben és szeretetben, s jól eső gyönyörrel gondolhassanak vissza majdan a gyermekkor ama mesészerű idejére, mikor még olyan igazán tudtak örülni a — a karácsonyának. Mi pedig boldog ünnepeket kívánunk előfizetőinknek, munkatársainknak s minden rendű és rangu olvasóinknak!

Torna-estély A főgymnasiumi ifjuság kebelében fenálló »tornakör« sikerült estélyt rendezett szép számu s előkelő közönség jelenlétében. — Az ifjak nagyon jól festettek tornaöltönyükben, s már a felvonuláskor kivívták a közönség rokonszenvét. A bevezető és befejező mutatvány szabad gyakorlat volt vasbotokkal és zeneszó mellett a tornát lehet mondania táncz-czal fűzték össze a »fűzben«. A taps és éljenből úgy itt, mint a szorgyakorlatoknál bőven kijutott az ifjuságnak, és Micknay Gyula tornatanárnak, ki derék, ügyes és komoly vezetőnek bizonyult. A korlát gyakorlatoknál kitűntették magukat Dienes Gyula, Magyar György Vaka. A magas ugrás időntellen maradt 160 cm. magasság mellett. Győztesek voltak: Kubinyi Zoltán, Hollas és Parrag. A nyújtó gyakorlatok si kerültek a legjobban, itt a tornázáson kívül kiváló ügyességet Dienes, Magyar és Lökös tanúsítottak. A súlydobásban első volt Body Béla, második Gellén József. A kardvívás mauchetezésből állott jobb szeretűk volna látni az egész testre való vívást. Győztesek voltak Huszt Aladár és Szakall Miklós, — de el kell ösmerni, hogy Horváth Gyula és Kubinyi Zoltán is jól forgatják a kardot. A gyakorlatokat sikrűt táncmulatság követte.

— *Hivatal vizsgálat.* A kassai kir. ítélő tábla bírója Haurich több napot időzött városunkban, hogy a kir. törvényszéknél a csődügyek kezelését megvizsgálja. A kir. ítélő táblai bíró ur egyike a legkiválóbb szakembereknek kereskedelmi, csőd és váltóügyekben, ki itt tartózkodása ideje alatt is rendkívüli sok jelét adta nagy tudományának.

— *A disznóvész megszűnt.* Lehetséges, hogy ezt az örvedetes hírt fogjuk legközelebb hallani az egész országban, ha Luzer Tivadar és Ede Martonfalai földbirtokosok és kiváló állattenyésztők vállalata a disznóvész gyógyítása tekintetében olyan lényes sikerrel fog járni, ahogy az eddig minden kísérletnél mutatkozott. Nevezett urak hathatos és biztos szer birtokába jutottak, azzal fényes kiserleteket és gyógykezeléseket végeztek Putnoky képviselő, Szentmiklóssy Kálmán, Hanvay Zoltán gazdaságaiban és több községben és mindenütt nagy siker járt ny munkban. A kormány már tudomást szerzett a sikerrel és ígéretet tett, hogy a gyógykezelést megfigyelheti és ha beválik úgy mindenütt országosan terjeszteni ifogja annak alkalmaztatását.

— *A kereskedő ifjuság* helybeli köre ujjaalakulását f. hó 22-én vasárnap d. u. 3 órakor tartotta meg az e célra egybehívott közgyűlésen a városháza nagytermében.

Korcsolya egyletünk f. hó 26-án este szokásos tánczestélyét az idén is megtarja, s nincs kétségünk, hogy a rokonszenves egylet mulatsága látogatott leend. A rendezést aranyi ifjuságunk három kiváló tagja Kostyál Gyula, Eperjessy József és Gazda Pál viszi.

— *Sylvester-estén* a nőgyelet a helybeli kitűnő dalárdával egyesültem dal- és táncszestélyt rendez. A dalárda ezuttal is ujdonságokkal fog kedvezkődni, ami bizonyára sokakat fog az estére vonzani.

Ügyvédi értesítés. Értesitem a jogkereső közönséget, hogy ügyvédi irodámat Rimaszombatban, a Kossu h-utca (régiben Losonczy-utca) 19 ik szám alatt, a Hollósy-féle ház első emeletén megnyitottam.

Kelt Rimaszombat, 1895. december hó 20-án.

DR. SZELESS ÖDÖN.
ügyvéd.

Jegyzőség A községi és körjegyzői teendőkben jártassággat bíró jegyző-segéd azonnali felvételre kerestetik. Ajánkozások esetleg a a feltételek közlése mellett is Kokova (Gömör m.) u. p. ugyanott Prinyi Vilmos községi jegyzőre címzendők.

Pesti Hirlap

Az új évvel tizenhatszadik évfolyamába lépő Pesti Hirlap ma kétségtelenül a legnépszerűbb újság Magyarországon. Ezt bizonyítja a magyar hírlapirodalom történetében eddig páratlan elterjedettsége, úgy hogy ma a legnagyobb példányszámban jelenik meg hazánkban. Nem lehet fenesebb bizonyítéka ennél amaz elvek helyességének, melyeket a mindig szabadelvű és demokrata PESTI HIRLAP keletkezése óta oly kitartással hirdet.

A PESTI HIRLAP munkatársai közt Magyarország elsőrangú publicistái és szépirodalmi erői vannak. Korunk két legelső írója: JÓKAI MÓR és MIKSZÁTH KÁLMÁN a Pesti Hirlap rendes munkatársai.

JÓKAI MÓR évenként több regényt ír a PESTI HIRLAP számára s azonfelül tárczákat is egész éven át; MIKSZÁTH KÁLMÁN országgyűlési karcolatok mellett, kisebb-nagyobb elbeszéléseket, tárczákat és humoros apróságokat.

KENEDI GÉZA (Quintus) magvas vezércikkei mellett, közkezdeltsgű tárcákban beszél meg a napirendre kerülő fontosabb társadalmi kérdéseket s napról-napra írott szerkesztői üzeneteiben oktatva mulattat.

A régebbi és újabb publicistái és írói nemzedék egész jeles gárdája szolgáltatja a Pesti Hirlap politikai és társadalmi vezércikkeit, tárczáit s a kritikai és mulattató közleményeket, míg az állandó rovatokat kipróbált hírlapírói erők vezetik.

A »Pesti Hirlap« az összes napilapok közt a leggazdagabb tartalmu.

amenyiben naponként 20—24, ünnep- és vasárnapokon rendszeren 32—36 oldal terjedelmű.

A »PESTI HIRLAP« kedvezményei előfizetői részére:

— minden óra szóló zsebben hordható jegyzék- és határidő napló. —

A „P A R I S I D I V A T“

legszebb magyar (heti) divatlapot előfizetőink félárban kapják.

A PESTI HIRLAP rendkívüli kedvezményt is nyújt előfizetőinek minden évben karácsonyi ajándékkul. Ez

a „PESTI HIRLAP“ nagy képes naptára.

Minden előfizetőnek — még a legújabban belépőnek is, ha legalább két hónapra fizet elő — ingyen és bérmentve küldi meg a lap kiadóhivatala ez idén is a Pesti Hirlap 1896. évi diszes nagy naptárát, mely minden egyéb naptárt fölöslegessé tesz és felülmul minden más rendkívüli karácsonyi mellékletet, mert az előfizető egész éven át hasznát veheti.

A naptár 30 nagy iv terjedelmű s a tavalyinál még bővebb tartalmu.

A naptár czimlapját pompás kép díszíti, melyet ROSKOVICS IGNÁC jeles festőművész rajzolt.

A 9—10 ivnyi szépirodalmi rész a Pesti Hirlap belső és külső munkatársainak java dolgozatait tartalmazza. Ehez járul 33 képes oldal, továbbá a) naptári rész, minden hónap mellé rovatos lappal, föliegyzések számára; b) budapesti cím- és névtár; c) fővárosi kalauz sok hasznos utmutatással; d) mezőgazdasági tudnivatók változatos összeállításban; e) országos- és hetivásárok legteljesebb jegyzéke; f) sorsolási naptár, bélyegfokozati és pénzátszámítási táblázatok stb.

Ennél teljesebb és gazdagabb tartalmu naptár ma valóban nem készül hazánkban.

A Pesti Hirlap előfizetési ára:

Egész évre 14 frt. Fél évre 7 frt. Negyedévre 3 frt 50 kr. Egy óra 1 frt 20 kr.

A Pesti Hirlap és Párisi Divat:

Egész évre 18 frt. Félévre 9 frt. Negyedévre 4 frt 50 kr.

Mutatványszámokat kívánatra ingyen és bérmentve küld a

„Pesti Hirlap“ és „Párisi Divat“ kiadóhivatala

Budapest, V. ker., Váci-körut 78. sz.

Karácsonyi

L O F K O V I C S L I P Ó T

== á r u h á z a ==

R I M A S Z O M B A T B A N,

ajánlja meglepő nagy raktarát

karácsonyi és ujévi ajándék tárgyakban

őszi és téli czikkekben

leány és fru-ruhácskák, sapkák és kalapokban Különösen nagy választék

női, leány és gyermek

== felöltőkben. ==

Meglepő olcsó árak mindennemű

ezipőkben, kalapokban és
fehérneműekben.

ajándékok

A „GÖMÖR” KARÁCSONYI MELLÉKLETE.

KARÁCSONYI LÉGATUS

Nagy diák volt már Kis Péter, mikor Budapestről először ment légáciába Baranyába. Mint afféle nagy reményű fiatal ember, még látogatójegyeket is csináltatott, melyekre azt nyomtatta szép metszett befűkkel: «Kis Péter, másodéves philosophus és légatus-jelölt.»

Igen is philosophus; mert tudni való dolog, hogy a fővár si tanulók már a gymnasium VII-ik osztályában «philosophusok» voltak (legalább annak tartották magukat), a mennyiben a tudományokban gazdag professzorok tanóráin philosophiát is — hallgattak.

Kis Péter tehát abban az időben már teljesen «érett» volt, ha nem is a vizsgára, legalább a mattyi légációra és így joggal nyomtathatta névjegyére, hogy «légatus-jelölt.»

Mikor ezt a «condíciót» elvlasztá, akkor még nem tudta, hogy az a kis ormányvidéki falucska, ott a hegy- és erdőségek közepette, ugy el van dugva mi den jámbor halandó szeme elé, hogy legalább is egy napi járó földet kell megtenni az utasnak, míg a legközelebbi vasuti állomástól elvergődhetik a falu határáig. Csak akkor bámult nagyot, mikor a szelidlelkű igazgató felvilágosította a helyzet szignaturájáról. De azért nem riadt vissza, sőt erős lélekkel indult el apostoli útjára.

Zimankós deczemberi reggel volt, mikor megérkezett Terentásra a vonaton; innen már gyalog kellett tovább utaznia Siklós felé. De hát hol van még Terentáshoz Siklós, ehhez meg Matty falu! Bizony sokat és nagyokat kell lépni az embernek, míg áthalad azon a rengeteg erdőségen, mely Terentás és Siklós között fekszik, hozzá még teli időben, mikor a szakadó hó ugy eltemeti a gyalogösvényt, hogy ismeretlen ember el nem igazodik rajta.

Pedig a karácsonyi ünnepek nem váratnak sem magukra, és így a légatusnak mennie kell, ha csak azt nem akarja, hogy ünnepek után érkezék meg a falujába — rekvirálni.

Nagyot sóhajtott hát Kis Péter és megindult az erdőségek. Hosszu bolyongás után annyira belekeveredett a sűrűségbe, hogy nem bírta magát tájékozni. Már attól félt, hogy itt reked. No hiszen, az kellene még csak, hogy itt ünnepelje meg a Krisztus születését!

Már egészen beesteledett, mikor a távol sötét ködön át gyertyafényt pillantott meg, mely a faluvégi hazak ablakainak egyikén tört keresztül. Megkettőzteté lepteit s fél óra mulva elérte az utcza sarkát. Egyszerre csak sötét, félelmes alak toppant eléje. Kis Péter azonban nem ijedt meg a maga árnyékától.

— Ki vagy? — kiáltá merészen.

A megszólított nem felelt, mivelhgy nem tudot azon a nyelven beszélni. Egy gubába burkolódzott öreg ember válaszolt helyette.

— Az én szamaram ez, kérem átosan, a kít a legatus urunk tiszteletére vezettem ki a faluvégre.

Kis Péter nagyot bámult.

— A légatus uruk tiszteletére? — kérdé megnyult ábrázattal.

— Ugy bíval — folytató a töpörödött emberke, — mivelhgy én vagyok a mattyi kalvinista egyház dékánja.

— Hát aztán mit akar kelmed a szamarával?

A harangozó egyet rántott a vállán, aztán kicsinylőleg végig mérte szemével a «jövövenyt», a ki még azt sem tudja, hogy miért szokas ki vezetni a szamarat a légatus ele karácsony estéjén.

— Hát biz' én, — bökte oda foghegyről, — Isten lovát akarnék belőle csinálni és a légatus urunkat felültenni a hátára.

Kis Péter majd hanyatt esett ijedtében.

— Mit?! — kiáltá huzódva, — a szamar hátára engem? . . .

A harangozó felütötte vastag báránybőr sikkáját.

— Nini, rikácsolá vigyorgó arczczal, — hát kigyelmed a mattyi légatus?

— Én ám, atyámia, de azért még sem ülök az isten lovára.

A töpörödött vén ember elkezdett hálálkodni.

— Hozta a nazaretheli Jézus Krisztus kigyelmedet minálunk, légatus uram! Szálljon papi szivébe a vigasztalás szent lelke, hogy annál nagyobb örömet hirdethessen egyházunk buzgó híveinek Krisztus urunk születésének szent ünnepén. . . .

— Jól van, jól, egyházi uram, vágott szavába a légatus, most már vezessen a parochiára.

A harangozó oda fordította eléje a szamar hátulját és jóindulatulag biztatta:

— Ülőu fel hát tiszteletes légatus uram!

A légatus visszahökölt.

— De bizony nem ülök én; inkább visszamegyek a honnan jöttem.

Ezekre a szavakra meg a harangozó ijedt meg. Szentül elhitte, hogy a légatus bavalta fenyegetését. Azt a szegényt pedig csak nem viselheti el, hogy légatus nélkül térjen a faluba! Megragadta hát a Kis Péter karját s addig rimádkodott neki, míg föl nem kuporodott a szamar hátára.

— Mert lássa kigyelmed, tiszteletes légatus uram, — folytató beszédét a kis ember, — nálunk ez a módi; még déd-pánkról maradt ránk ez az istenes szokás. Soha légatus be nem lép a falunkba a nélkül, hogy előzetesen az isten lován ne ült volna. Már mi ezt tartjuk Krisztus urunk is számárhaton jelent meg Jeruzsálemben.

— Az már régen volt, — szepegett a légatus, ki felettebb kényelmetlenül érezte magát az isten lován — Aztán az a bevonulás nem karácsony estéjén történt, hanem virágvasárnapján, fényes nappal.

Az öreg ember vállat vont s csendesen megindította a szamarat; m kor az első ház elé ért, hát egyszerre rákezdte torkászakadtából énekelni:

Jer, áldott vendég, várunk tégedet,

Tisztítjuk a te utadat,

Egyengetjük a te ösvényedet,

Mutasd meg nálunk magadat;

Igaz hittel szivünkbe fogadunk,

Allandó szállást ott adunk.

A philosophus légatus majd lefordult a szamar hátáról.

— Hagyja el, kigyelmed. — nyöszörögte füleit bedugva — hagyja el, mert tüstént nyavalyássá leszek!

A «dékán» annál keményebben fujta az éneket, s a mint sanda szemekkel észrevette, hogy az ünnepi követ le akar szállni, hirtelenében megpiszkálta botjával a szamarat, mire az nagyot rugott fölfelé a levegőbe s azzal futásnak eredt.

Kis Péternek minden hájaszála az égfelé borzadt rémületében.

Végre beérték a parochia udvarára.

— Meghoztuk a légatus tiszteendő uram, — szólt a harangozó a paphoz, ki lámpással kezében éppen abban a pillanatban lépett ki a tornácra, mikor a szamar lenyargalt a kapun Kis Péterrel.

— Hozta Isten, hozta Isten! viszonzá a pap mosolyogva, azzal eléjük sietett s barátságosan megrázta a halálra rémült légatus kezét.

* * *

Karácsony szent ünnepe volt; a kis falu tornyában csengtek-bongtak a harangok; dallamos szavukkal buzgó éneklésre, háláadó imára hívták a gyülekezet nagyjait és kicsinyeit, kik tarka csoportokban hullámzóttak az utcán, meg a templom udvarán.

A férfiak piczi pörgekalapot s fekete posztóból készült pitykés dolmányt viseltek, mely gazdagon volt sujtásozva, egyetemben a testhez álló magyar nadrággal, melynek szárai a tükörfényes százcáncu csizmákban tűntek el.

A fiatal asszonyok főhéher szoknyákban, himzett pruszlikokban s hullámosan dagadó félérvragos ingujjakban diszelegtek; ezeket mind maguk szőtték és varrták. A leányok haja két hosszú fonatban hullott alá egészen a derékig, s végeik tenyérnyi széles csokorra kötött pántlikákkal voltak összeszorítva. Elöl a homloknál, a simára fésült haj fölött gyöngyvirágos párta ékeskedett, a szüzesség jelképe, mely oly széppé, elragadóvá teszi azt, aki érdem szerint viseli. Egészséges, piros arczszínükkel s karcsu természetükkel igazi festői alakok voltak, minőket csak az «Ormányságban» találhatunk.

A fiatal légatus, mikor kinézett a rektor szobája ablakán, a hová elszállásolva volt, elbámult a ritka látványosság fölött. Pedig tegnap este vacsoránál még azt hitte, hogy őt már nem lepheti meg többé női szépség, mert ő már látott a tiszteendő ur házában egy olyan ormányvidéki tündér lónát, a ki képes volna Rafael «Madonnáját» is elhomályosítani szépségével. Aztán az a piczi, összesucorított mosolygós száj, mily remek szabása az Alkotónak! Ugy kínálta magát a csókolásra, mintha el sem lehetne nála nélkül. . . .

Merengésből a harangozó rekedt hangja zavarta fel.

A nép már megtöltötte a szentegyház belsajét, melynek közepén, a «Mózes széke» előtt,

a fölterített Ur asztala állott. Ezzel szembe foglaltak helyet az egyház presbiterei, élükön az őszhaju kúrátorral; jobbra a férfiak padjai húzódtak; balra pedig a nőkéi. Itt ült az első sorban a tiszteendő ur leánya is, ki jobbában felnyitott enekes könyvet, baljában selyem esőernyőt tartott, mely utóbbival a sűrűn hulló hópelyhektől akarta megóvni ünneplő ruháját, míg a paplaktól a templomig eljutott. A szószékkal szemben az iskolás gyermekek karzata emelkedett, hol a rektor az éneket vezette.

A gyülekezet ajkain fölzendült az ének. Nem volt ez művészién betanult összhangozó énekes, de azért mégis magával ragadta a lelket. Most a lelkész is megjelent a légatussal s helyet foglaltak a papszékekben a kathedra alatt.

Kis Péter ujoncz volt még a szónoklás terén, érezte, hogy nehéz, de egyszersmind dicsőséges feladat teljesítése van reaja; tudta, hogy most ő rajta függ az egész gyülekezet szeme, azért minden erejét össze kell szednie, hogy légatusi hírnevét fölött ne ejtse.

Nemsokára felhangzott az ének s Kis Péter megjelent a kathedrában. A hívek leborulva várták az ünnepi ima kezdetét.

Szép, érczes hangja volt a légatusnak, mely az egész templomot betöltötte. Az előima pompásan sikerült, a predikáció is nagyszerű hatást keltett: az öreg asszonyok még sirtak is, mint valami halotti búcsuztatón.

Belefogott már az Urimájába is.

— Mi atyánk . . .

De alig ejté ki az első szót, tekintete véletlenül az angyali szépségű Ilona szemével találkozott, mire ugy kirepült fejből az Ur imádsága, mintha csak szárnyai nőttek volna.

A nép irult pirult, a leányok föl nem vetették szemeket Dárius kincseert. Ilonka oly nagymérvű zavarba jutott, hogy hirtelenében még a selyemesernyőjét is felnyitotta és az alá rejtette bajos fejeckéjét.

Kis Péterrel forogni kezdett a templom, szemei előtt boszorkánytánczot jártak a hívek; de azért másodsor is hozzá fogott nyöszörgő hangon:

— Mi atyánk . . .

A pap nem állhatta tovább szó nélkül s halkán felsugta a kathedrába:

— Ki vagy . . .

A légatus becsülettudóan válaszoló a kérdésnek vett szavakra:

— Én Kis Péter légatus vagyok, szolgálataira.

A leányok padjából elfojtott nevetés hallatszott. A rektor rákezdte a 61-ik dicséret 5-ik verset:

Most látjuk már, a mit szem nem látott.

Halljuk, a mit egy fül sem halhatott. . . .

Kis Péter szédelegve támoogyott le a Mózes székeről s kalapját felkapva ugy kirohant a templomból, hogy meg sem állott, míg át nem lépte a falu határát.

Csak itt ocsudott fel rettenetes lelki állapotából. Sietett Terentásra, a vasuti pályához.

Mikor az ünnepek után következett első napon véletlenül találkozott vele a Kalvin-téren (akkor még Széna-tér), szinte felkiáltottam bámulatomban.

— Hát Matty? — kérdém tőle kinos elősejtelemmel.

Ő lehajította fejét s csak annyit mormolt fogai között:

— Macscs.

Mindent megértettem.

— Pajtás, — szólt hozzám rövid hallgatás után, komoran add vissza a névjegyemet.

— Miért adnám?

— Mást nyomatok helyette; nem akarok többé ünnepi követ lenni.

JÓ-BOR.

Tisztelettel értesitem a n. é. közönséget, hogy a karácsonyi ünnepek alkalmából az eddigieknél is sokkal jobb minőségű borokat szeleztem be.

Kitűnő jó vörös bor, literje 40 kr.

Kitűnő jó fehér bor, literje 35 kr.

Depecselt I. Rétes üvegekben, melyekért darabonként 5 krt adok vissza.

Gellmann Sámuel

AZ „ANKER“

Élet- és járadék
biztosító-társaság.

Igazgatóság:

Bécs, I. Hoher Markt (Anker-Hof).

Magyarországi vezérképviselőség:

Budapest, Deák-tér 6. szám. (Anker-udvar)

Vezérképviselő: grf Zichy Jenő, v. b. t. t.

Vezértitkár: Ludas Sámuel.

Társasági vagyon 106 millió korona

Eddigi kifizetések összege

73 millió korona.

Biztosítási állomány 430 millió korona

Megtámadhatatlan kötvény.

Méltányos feltételek.

Biztosítás háboru esetére.

Nagy nyeremények.

Bővebb felvilágosítással szolgál; Klein
Marcell főügynök, Rimaszombat (Kraus Bernát üveg és porcellán kereskedésében.)

Egy ügyes fiatal fodrász segéd ki a magyar, tót és lehetőleg a német nyelvet is bírja, igen jó fizetés és állandó alkalmazással azonnal felvétetik. Ajánlatok bizonyítvány másolat és fényképpel el látva e lap kiadóhivatalába küldendők.

U j ü z l e t !

Ifj. Kohn Adolf

vas- és fűszerkereskedése Rimaszombatban

— Deák Ferencz-utcában a nagytőzsde mellett. —

Szolid, jutányos árak !

Előzékeny kiszolgálást !

Tisztelettel van szerencsém a mélyen tisztelt közönségnek becses tudomására adni, hogy a Benyó Béla ur vaskereskedését átvettem, azt teljesen új árukkal szereltem fel és fűszerkereskedéssel kőtöttem össze.

Mint fiatal törekvő kereskedő az lesz irányelvem, hogy jót olcsó áron, előzékenyen szolgáljak ki s ez által a n. é. közönség nagybecsű bizalmára és pártfogására magamat érdemesítem.

Uj üzletombem a legkiválóbb minőségű vasárak, gazdasági és ipari eszközök, konyhaszerek stb. kaphatók.

Fűszer-kereskedésombem a háztartásnál nélkülözhetlen fűszer és gyarmatarak a legfrissebb minőségben s a legkényesebb ízlést és a legfokozottabb igényeket kielégítőleg szolgáltatnak ki.

U j ü z l e t !

Megjelenik hetenkint egyszer.

PÁRISI DIVAT

DIVAT- ÉS CSALÁDI LAP

A „Párisi Divat“ előfizetési ára:

Egész évre . . . . . 8 frt
Félévre . . . . . 4 „
Negyedévre . . . . . 2 „

Szerkeszti: GYÖRI ILONA.

Kiadó- és lapnyelvényes:

LEGRÁDI TESTVÉREK.

A „Pesti Hírlap“-pal együtt:

Egész évre . . . . . 18 frt. — kr
Félévre . . . . . 9 „ — kr.
Negyedévre . . . . . 4 „ 50 fr

Egy éve annak, hogy szétküldtük értesítésünket a »Párisi Divat« első évfolyamának megindulását jelentve. Most a második évfolyamba lépünk s az azóta letelt év megmutatta, hogy a művelt közönség csakugyan feltalálta a »Párisi Divat«-ban azt a mit egy divatlaptól elvárhat. Mindenekelőtt saját jóízléséről adott bizonyítékot a közönség akkor, midőn felismerte a lapban az igazi választékos, előkelő párisi ízlés tükrét. Ennek terjesztése lesz a lap célja ezután is; képeinket ezentul is Worth, Redfern és Montañlle műtermeinek mintaruhái fogják szolgáltatni; külön ábrákon mutatjuk be ezenkívül a francia színházak művésznőinek öltözékeit, mert Párisban a divat ugyszólván ott alakul meg a színpadon s ha a magyar közönség néhány nappal a premiére-ek színehozatala után már meglátja ezeket a ruhákat, úgy a divatnak igazán legutolsó termékeivel ismerkedik meg.

Éppen, mivel, a »Párisi Divat« a valódi francia ízlést tükrözi vissza, azért sikerült neki a magyar hölgyközönséget abban segíteni, hogy ruházatuk ízléses, választékos legyen s mindamellett mégse tegye lehetlenné a takarékoságot. Ez okozta azt, hogy a »Párisi Divat«-ot már az első év folyamán is a társadalomnak több rétege oly egyforma elismeréssel fogadta. — Cikkeink a ruházat a lakás, a társadalmi élet, a háztartás köréből való kérdésekkel foglalkoznak, mint a tavalyiak, melyek közül itt csak a azt a tartalmat, a mely a külföldi lapokban megvan, hanem ugyanazon a napon jelenik meg Budapestben, a mikor francia eredetije Párisban.

következőkre utalunk: A salon berendezése; — a szobák világítása; — a kézimunkák mint a lakásdíszítés eszközei; — a virágok a lakásban; — a levélpapírosokról; — milyen hajviselet áll jól; — a hajhullás gyógyítása; — a kéz és az arcbőr ápolásáról; — a lakás tisztántartása; — a teázásról; — az estélyek.

Az ily tárgyú hosszabb cikkek kiegészítéséül szolgálunk azután a párisi divat tudósítások, a ruhák szabásának pontos magyarázata; — továbbá a konyha és a háztartás című rovatok, ezeken kívül pedig a szerkesztői üzenetek is, melyekben örömmel válaszolunk olvasóink kérdéseire valamint készségesen nyújtunk segítséget megrendeléseik elintézésében is. — Szépirodalmi mellékletünk illusztrált regényeket és elbeszéléseket hoz.

A lap három nagy ivének tartalmán kívül van még a párisi mintaruhák szabását közlő szabásminta-iv és a szép kiállítású színes divatkép is a lapban. Megjegyezzük még azt, hogy a »Párisi Divat« nem hetekkel később hozza ugyan

Egy routatványszámmal kívánatra szívesen szolgálunk.

A „Párisi Divat“ kiadóhivatala,
Budapest, V., Váci-körút 78.